

Katu marinela

Bazen behin, itsasertzeko portu txiki batean, Borrissol izeneko katu kume bat. Kotoia bezain ile zuri eta leuna zuen, sokak bezalako bibote luzeak eta bi izarren antzeko begi distiratsuak. Borrissol kaian bizi zen, eta bertan egunak arrantzaleak eta haien itsasontziak ikusten ematen zituen. Baina gehien liluratzen zuena Jordiren belaontzi zuri eta dotorea zen. Jordi marinel jator bat zen, eta beti irribarre handi batekin agurtzen zuen.

Haizeak belaontziaren belak puzten zituen bakoitzean, Borrissolek emozio berezi bat sentitzen zuen. Itsaso urrunetan nabigatzen, arrain saltoka ari zirenen atzetik eta uharte misteriotsuak arakatzen imajinatzen zuen bere burua. Baina arazo bat zegoen: katuek ez dakite nabigatzen. Hala ere, horrek ez zuen Borrissol gelditu. Egun batean, itsasgizon izateko erabakita, Jordiren belaontzira salto egin eta soken artean ezkutatu zen.

Jordik aurkitu zuenean, barre algara batean lehertu zen.

– Zer egiten duzu hemen, Borrissol? – galdetu zion, katua soken artean mugitzen ikusita. – Marinel izan nahi duzu?

Borrissolek ozen erantzun zion “Miau!”, eta Jordik zekien guztia irakastea erabaki zuen. Horrela hasi zen Borrissolen abentura handia, portuko lehen marinel katua izateko.

Jordik sokekin korapiloak lotzen irakatsi zion. Bere hanka txikiekin, Borrissolek praktikatu zuen korapiloak ia perfektuak atera arte. Haizea sentitzen ere irakatsi zion, itsasotik zetorren ahots baten antzekoa zena, nora joan behar zuten esaten ziona. Borrissolek belarriak altxatu eta Jordiren azalpenak arretaz jarraitu zituen, burua mugituz, hitz guztiak ulertzen balitu bezala. Azkenean, Jordik lema ukitzen utzi zion.

– Marinel on batek beti jarraitzen du norabideari, Borrissol! – esan zion.

Praktika asko egin ondoren, egun handia iritsi zen. Jordi eta Borrissol nabigatzen hasi ziren. Haizeak belak astintzen zituen, eta belaontzia dotore mugitzen zen ur urdinetan zehar. Borrissolek, lepoan zapi urdin bat zuela, hunkituta begiratu zuen portua urrunean txikitzen zen bitartean. Baina bat-batean, zerua hodei grisez bete zen, eta haize bolada bortitz batek belaontzia astindu zuen.

– Borrissol, lagundu belekin! – oihu egin zuen Jordik.

Katutxoa ez zen beldurtu. Hanka bizkorrekin, soka batera salto egin eta korapilo bat askatu zuen. Gero, beste bela batera joan zen korrika eta garaiz jaitsi zuen. Elkarrekin lanean, belaontzia seguru mantentzea lortu zuten, haizea baretu eta zerua berriro urdin bihurtu zen arte.

Portura itzuli zirenean, Jordik Borrissol jaso eta harro begiratu zion.
– Benetako itsasgizona zara, Borrissol!

Gau hartan, Borrissol belaontzian loak hartu zuen, izarrez betetako zeru baten azpian. Itsaso urrunak amestu zituen, non haizeak sekretuak xuxurlatzen zizkion eta olatuek abentura berrietara gonbidatzen zuten. Ordutik, portuan zeuden guztiek ezagutzen zuten Borrissolen istorioa, belaontzi batean nabigatzen ikasi zuen itsasgizon katuarena.

Haurrekin hitz egiteko galderak

Nola uste duzu sentitu zela katua itsasora joatea eta abenturak bizitzea erabaki zuenean? Berak bezala bidaiatu nahiko zenuke?

Nola lagundu zion Jordik Borrissoli nabigatzen ikasten? Zergatik da ona besteei ikasten laguntzea?

Nola egin zuten lan elkarrekin Borrissol eta Jordik ekaitzean? Zer egingo zenuke lagun bati une zail batean laguntzeko?

Nola uste duzu sentitu zela katua bere abenturen ondoren herrira itzultzean? Zergatik da garrantzitsua leku eta pertsona bereziak gogoratzea?

Zer ikas dezakegu ipuin honetatik gure ametsei jarraitzeaz eta gure sustraiak baloratzeaz?